

Kdo byl Kosmas a co pak následovalo

Tento článek navazuje na předchozí ukázky z knihy Jaroslavy Grobcové ZEMĚ MORAVA, Její zamlčená vznešenost a krása. Autorka si zde neklade za cíl vědecky obohatit dějiny Moravy, ale chce populárnější formou přiblížit moravskému lidu pravdivější obraz života slavné Moravy a našich předků. (Knihu si můžete objednat u autorky na tel.: 739 063 174 nebo e-mailem: jaru.grobcova@seznam.cz.) V následující ukázce nám nabízí pohled na Kosmovou kroniku, která je – bohužel – považována za pravdivou. A jak v předmluvě píše doc. MUDr. Pavel Strnad, CSc., nejen Čechy, ale i Morava měla v minulosti svou vlastní ústavu, své zřízení, vládní, soudní, správní a výkonné instituce. Nebyla tedy v průběhu času jen přehlížitelným přívěskem českého království, jak to podávají národně pojímané české dějiny, ale měla vlastní historii, která vypovídá jak o vztahu k Čechům, tak také o mezinárodních vztazích Moravy k jejímu okolí i k habsburské říši.

* * *

Utváření dějin Velké Moravy po jejím pádu byl pověřen germánský církevní předák Kosmas a pro tak náročný úkol „dostal k ruce početný štáb německých historiků a kněží v roli inkvizitorů. Po celé zemi musely být sešbírány veškeré slovanské písemnosti s tím, že mají sloužit k vypracování souhrnných dějin našich zemí. Po všech těchto písemnostech se slehla zem a nezachovalo se ani písmeno,“ píše Antonín Horák a pokračuje: „A po likvidačních akcích mohl pak Kosmův početný štáb přikročit k sepsání nových dějin našich zemí v latinském jazyce. Škoda, že nejsou pravdivé a obrací všechno naruby.“

Kosmas, který umírá v r. 1125, byl součástí mocenských, protimoravských sil a neměl v úmyslu a ani nechtěl psát o Moravě pravdivě. Měl za úkol zamést ji z obzoru a pro budoucí vymazat. **Vymazat nejen Moravu, ale vymazat z historie Slovanstvo bylo cílem té doby.**

Nekatolická Velká Morava byla tehdy pro celý církevní řecko-římsko-germánský svět trnem, který bylo nutno vyrvat důsledně i s kořeny. Její nepřátelé si plně uvědomovali sílu Velké Moravy, její přesvědčení o pravosti víry, kterou dokázala, proti veliké přesile a za ohromných lidských ztrát po staletí bránit. Zánik Velké Moravy v důsledku vpádu Hunů je právě tak matoucí, jako celá její nepřáteli sepsaná historie.

A ještě jednou Antonín Horák. Píše:

„Kosmova kronika není jen nevinnou literární hříčkou. Z ní vycházeli nedávno i historikové nacis-

tičtí, a když v ní Slované nenašli, podle nich se Slované vtláčili mezi Germány válečnou silou až později a nemají v Evropě co pohledávat. Proto naplánovali, že po vítězné válce vystěhují nepohodlné Slované střední Evropy na Sibiř.“

Nikdy v historii neexistovaly české země, ale vždy jen jedna země česká, jedna země moravská, slovenská, slezská atd. Do 1. tisíciletí to byla Morava, která sjednotila do svého útvaru i Čechy, které tenkrát měly pravděpodobně název Bohemia (podle germánského kmene Bójů.) Po pádu Velké Moravy to byly jiné státní útvary, do kterých vstoupila země česká, stejně jako země moravská.

„Zhruba v letech 630 – 1000 n. l. sjednotila nejprve Sámova říše a později Velká Morava slovanské národy na rozsáhlé části evropského kontinentu od Alp až k Černému moři, od Baltu až po Jadran a byla proto Římany nazvána Etné Megalá – Převeliký národ,“ píše Slávek Popelka a dodává: „Dlouhou dobu udržovala i jazykovou, zvykovou a povahovou odlišnost od Čech, která doznívá ještě i dnes.“

„Velká Morava se ve skutečnosti rozpínala od Slovanského moře (Veletské, dnes kupodivu nazvané zcestně „Baltické“) daleko na jih k Jadranu. Přinejmenším až k srbské řece Moravě. Ale i na západ a na sever Evropy,“ píše Zdeněk Patrik, který čerpá z knihy Františka Salesě Pluskala Moravičanského z Moravičan: „Děje říše Velkomoravské, od počátku až do rozpadu jejího r. 907.“

Podle uchovaných dokladů a zápisů, kdy počala vznikat pozdější hlavní města, je jisté, že nebyla známá Praha (Faraga, či Baraga). V té době byl nad řekou Vltavou ostroh a na jeho vrcholku „Žiži“ bylo nalezeno prastaré hradíště, kultovní místo slovanského, či keltského kmene. Tam postavil kníže Bořivoj, který sídlil na Levém Hradci, kostelík Panny Marie a kamenný knížecí stolec. Jiní panovníci pak přistavili ještě dva další kostelíky.

Nebylo známo Brno, teprve Břetislav začal stavět na Petrově hrad Brno. Nebyla známá Olomouc, ale v Evropě byl už tehdy známý výstavný, rozlehlý Velehrad, středisko obchodních cest, sídlo moravských knížat a hlavní město „od dávná trvale usazeného národa“ rozsáhlé Sámovy a také Říše Velkomoravské.

Přes Venedii, pozdější Moravu, vedla známá jantarová stezka, či cesta už dlouho před našim letopočtem. Cesta spojovala Itálii, Řecko až Egypt s Baltem. Přes Moravu vedla od Dunaje, podél řeky Moravy, moravskou

branou do Slezska. Procházela zhruba územím, kde se dnes rozkládají Města: Bratislava, Brno – tehdejší Velehrad, Olomouc, Klodika, Vroclav. Až do pozdní doby sídlily na území dnes zvaném Čechy, germánské kmeny keltské, bójské a další. Když byla země začleněna do Velkomoravské říše měla většinu svého obyvatelstva germánského původu.

Zatímco území nynějších Čech bylo tehdy bez přímého antického vlivu (antická kultura zde málo pronikala), byla naproti tomu Venedie, či Vinidie silně antikou ovlivňována častými průjezdy Řeků a Římanů, přes své trvale osídlené území, k Baltu a do vzdálené Rusi za obchodem. A také ona sama s nimi obchodovala. Rovněž řecké a byzantské války procházely zemí. Jak nemoudře se často mluví a píše o barbarské úrovni lidu, o divokém lidu apod. Venedský lid doputoval až do krajín dnešní Itálie a když se později odtamtud mnozí, Římany vyhnáni, vraceli, usazovali se také v údolích řek Dunaje a Moravy. Značná část však neodešla a připomíná se nám dodnes v názvu města Benátky – Venedie.

To vše mi dovoluje vyvodit, že naši předkové pravděpodobně ještě dříve než v době Sámovy říše, sami vzdělání, se seznámili i se vzdělaností antiky, učením starých Řeků a svými dovednostmi, uměním, řemeslnými a uměleckými výrobky a zejména zemědělstvím a chovem zvířat Antice úspěšně konkurovali, jak dosvědčují i mnohá četná archeologická nálezy.

Tuto úvahu si dovoluji podepřít citací jednoho z autorů knih „Československá vlastivěda, díl IV. Dějiny“, a to dr. Josefa Dobiáše: „Své poloviční poddanství Římu nesnášeli naši Germáni bez odporu. Posádky vojenských staveb římských, budovaných z cihel XIV. a XV. „Legie“ v Bratislavě, Děvíně, Stupavě kolem roku 100 po Kristu hledaly naše Germány, aby se bohatstvím a vyšší civilizací panonského břehu Dunaje, nedali lákat ke vpádům na území římské.“

A ještě jednou Slávek Popelka. „Dnes už jen málokdo ví, že jsme spolu se Slováky, Slovinci, Slezany (i polskými) ti z posledních, kdysi velikého, vyspělého a bohatého národa.“

Snad přihnout ukončím tuto část slovy kostelní písně.

*Kolik to bouří nad vlastí se sneslo,
o život bylo zápasit nám v boji.*

*Mohutné sídlo Svatopluka kleslo,
velehrad Víry bez pohromy stojí.*

Stále

**Ta dávná víra nad Moravou plane,
Dědictvím otců posiluj nás Pane.**

Jaroslava Grobcová